

Op maandag 7 oktober 1991
overleed in de Sint-Michielskliniek te Etterbeek
onze medebroeder

Gerard VERWEIJ

Gerrit VERWEIJ

- Geboren te Hilversum op 5.2.1917
- College te Sint-Denijs-Westrem 1929 – '35
- Noviciaat Groot-Bijgaarden 1935 – '36
- Eerste professie Groot-Bijgaarden 2.9.1936
- Eeuwige professie Oud-Heverlee 18.7.1942
- Priesterwijding te Oud-Heverlee 28.1.1945
- 1936 – '37 Filosofie
- 1937 – '41 Triënnaat Hechtel
- 1941 – '45 Theologie Oud-Heverlee
- 1945 – '60 Hechtel
- 1960 – '66 Directeur te Hechtel
- 1966 – '91 Don Bosco-Centrale (Propaganda - Medewerkers)
- Overleden te Etterbeek (Sint-Michielskliniek) 7.10.1991

Goede Vrienden,

We nemen afscheid van een geliefde broer en Heerroom, van een diep gelovige en bewogen medebroeder, en van een minzame en ingoede vriend.

We ervaaarden de vruchten van een bewust en rotsvast geloof in God, van een felle godsvrucht tot Maria en van een jeugdig gebleven enthousiasme en liefde tot Don Bosco en tot de Congregatie. En dit tot in de kleinste vezels van zijn bestaan. Zijn leven zit als het ware gevat tussen de begin- en de slotwoorden van Jezus in het evangelie tijdens de uitvaart:

"Wees niet ongerust. Geloof in God en geloof in Mij".

En anderzijds: *"Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven".*

Dit diep en eenvoudig geloof had Gerard meegekregen van vader en moeder, in het grote gezin van acht kinderen. Het werd gesterkt door een actief parochiegebeuren; hij werd er vrij vlug misdienaar; en daar rijpte dan ook vrij vroeg het verlangen om priester te worden.

Wellicht is hier de Voorzienigheid aan het werk geweest: Gerard zocht wereldgeestelijke te worden; maar op 12-jarige leeftijd ontmoet hij onze medebroeder Wim van Ek; deze wijst hem de weg naar Don Bosco Sint-Denijs-Westrem.

De vruchten van de goede grond van Hilversum zou Gerard meebrengen naar het toen verafgelegen Vlaanderen. We zijn in 1929.

Gedurende zijn studentenjaren groeit dit Godsgeloof en wordt hij ook meer en meer gegrepen door de boeiende figuur van Don Bosco. Om te beseffen wat dit voor hem betekende, kan ik niet beter doen dan Gerard zelf aan het woord laten. We bezitten een 9 bladzijden lange brief, waarin hij tot in de details het feest beschijft van de inhuldiging van het Don Boscobeeld op de speelplaats van Sint-Denijs-Westrem, op 19 mei 1935. Hij is dan 18 jaar oud en beëndigt zijn retorica. Ik wil er een gedeelte uit citeren; we vinden er de voornaamste aspecten in die zijn priesterleven zullen kenmerken en waarvan hij leefde: Het tekent hem ten voeten uit.

"s Morgens vroeg worden we met muziek uit bed gehaald. Een goed middel om vanaf de eertste minuut van een blijde stemming te genieten; 't is immers feest vandaag. De fanfare van Don Bosco is wat vroeger opgestaan en geeft ons nu enige mooie marsjen te horen. Vlug aangekleed en gewassen, en dan naar de kapel voor de communiemis. Nadat we de voornaamste gebeden uit het mogengebed hebben opgezegd, begint men ook hier reeds te zingen. De mooie zang werkt in op ons gemoed en stemt ons dankbaar jegens God die

zich weerom slachtoffert voor ons, en die ons Don Bosco gaf als vader; het stemt ons dankbaar jegens Don Bosco aan wie wij zulke intieme blijdschap danken.

Wij bidden voor onze ouders, voor onze oversten, voor familieleden en kennissen en maken van dit moment gebruik om veel te vragen voor wie ons dierbaar zijn..."

En een paar bladzijden verder geeft Gerard bij de inhuldiging van het Don Boscobeeld het volgende commentaar:

"Don Bosco, gij staat hier in ons midden. Het is weliswaar slechts een beeltenis; maar uw geest is met ons. We voelen uw tegenwoordigheid en we zijn trots en blij u hier te kunnen huldigen. We zijn trots, Don Bosco, als we denken aan de geweldige werkkraft die gij ontplooid hebt, als we denken aan de beleving van uw leuze 'Bid en werk'. Biddend en werkend zijt gij door het leven gegaan, tot ge uitgeput het loon van uw zwoegen hebt ontvangen.

We zijn trots op u, Don Bosco, omdat ge een echte Paulusfiguur zijt geweest, een ideale priester. 'Geef mij zielen, houd al het overige' was de leuze die uw ijver kenmerkte. Ge zijt heilig geworden door zielen te redden.

We zijn trots op u, omdat ge de devotie tot Maria Hulp der Christenen hebt verspreid, dat ge ons zo'n moeder hebt gegeven. Don Bosco, help ons priester te worden zoals gij".

Het is een echt geestelijk testament.

Zo wilde Gerard leven. Zo wilde hij salesiaan worden en zijn. Wellicht heeft hij onbewust door de beschrijving van dit feest zijn eigen ideaal neergeschreven. Het was de inhoud van zijn rotsvast geloof in God. Dit wilde hij een leven lang gestalte geven.

Dezelfde gedachten zouden tot volle bloei komen en rijpe vrucht worden op zijn ziekbed. Ze deden hem zeggen: *"Ik weet dat God oneindig veel van mij houdt. Ik heb een liefdevolle vader Don Bosco en een lieve hemelse Moeder Maria. Wat zou ik bang zijn voor de dood. Wie kan me iets doen?"*

Dit geloof zou hij voorleven, gedurende de volle duur van zijn leven: eerst 21 jaar lang in ons huis van Hechtel (1945 – 1966). Daar werd hij voor het eerst naar de mensen gezonden; ook al was dit niet zijn bedoeling geweest toen hij bij Don Bosco kwam. Maar zoals altijd weigerde hij ook toen reeds geen enkele oproep. Met toewijding zocht hij mensen die het huis konden steunen; maar tegelijkertijd bracht hij hen in één grote beweging samen rond Onze Lieve Vrouw en Don Bosco.

En daarna 25 jaar lang vanuit de gemeenschap van de Don Bosco-Centrale. Al die lange jaren wist hij vele vrienden-medewerkers te bezielen en samen te brengen. Hij ging op zoek naar hen, een beetje rusteloos soms, om hen te spreken over zijn grote liefde voor de eucharistie, voor Maria en voor Don Bosco.

Hij deed dit vooral doorheen de vele bedevaarten naar Mariaoord in binnen- en buitenland. Alsof hij wilde aantonen dat Maria de taal spreekt van eenvoudige mensen, en dat zij aanwezig wenst te zijn in elke levenssituatie, in vreugde en droefheid, bij mislukking en succes.

Hij deed het doorheen de tien groepen van vrienden-medewerkers die hij wist op te richten, verspreid over het gehele Vlaamse land. Hij deed het doorheen de grote Mariale dagen in Scherpenheuvel voor de grote Salesiaanse Familie. Nauwgezet bereidde hij deze bijeenkomsten voor: door zijn conferenties, en later, wanneer het spreken hem wat meer vermoeide, door zijn diamontages. Op zoek naar mensen om naar hen te luisteren, hen aan te moedigen, hen te troosten, samen met hen te bidden, en om hun zijn grote liefde voor Maria en Don Bosco kenbaar te maken. Hij was op zijn manier voorganger en trekker. Velen zijn er Gerard dankbaar om. Dat hebben ze de laatste weken volop laten blijken.

En dat hij het met zijn bidden juist voorhad, mag blijken uit een uitspraak op zijn ziekbed: *"Ik ben dankbaar dat ge voor mij bidt; maar op de eerste plaats moeten we bidden om Gods wil te kennen"*. Of nog: *"God laten betijen, en wachten op een nieuwe dageraad"*.

In dezelfde lijn ligt de diepe gedachte die hij ons meegaf op 24 mei, feest van Maria Hulp, de dag ook waarop hij in aanwezigheid van zijn medebroeders het sacrament van de ziekenzalving ontving: *"Wij denken soms dat wij voor God iets moeten doen, en vergeten intussen wat Hij voor ons heeft gedaan"*.

Goede vrienden, Gerard is in gedachten en in gebed bij u gebleven tot op het einde. Zij die hem konden bezoeken, kunnen zeggen dat zij zich in de eerste plaats beluisterd en bevraagd wisten, hoe ziek hij ook was.

Hij bleef met u begaan; hij bleef voor u bidden.

Wellicht heeft hij velen onder u bijgestaan, getroost door een briefje of een kaartje, gesterkt door een stevige handdruk, bemoedigd door een nooit aflatende glimlach. Weet dat hij het deed omdat hij u graag zag met een groot en wijd hart.

Zoals de Heer Jezus wilde hij u nabij zijn. Voor hem betekende priester-zijn wat Paulus schrijft in zijn brief aan de Kolossenzen: *"Doet dan aan tedere ontferming, goedheid, deemoed, zachtheid en geduld. Verdraagt elkaar en ver-*

geeft elkaar. Zingt voor God met een dankbaar hart psalmen, hymnen en liederen. En al wat ge doet in woord of werk, doet alles in de naam van Jezus de Heer, God dankend voor Hem" (Kol. 3,12-17).

Maar dit alles deed hij in een salesiaanse stijl.

Geloven, bidden, vieren was voor Gerard geen saai gebeuren. Wie hem van nabij gekend heeft, kan zijn guitig karakter niet vergeten. Dat had hij van zijn vader geërfd.

Niet voor niets was Toon Hermans één van zijn geliefde auteurs. Hij bracht ons op die manier een stukje Nederlandse vrolijkheid. Bij Gerard zijn was: genieten van zijn lekkere thee met honig, van een glaasje wijn, genieten van zijn blijde glimlach, zijn onverwachtse fratsen, van zijn boeiende en meeslepende conferenties, van zijn devoot voorgaan in eucharistie en gebed. Het hoorde allemaal samen.

Op zijn manier vertaalde hij wat Dominiek Savio tegen een medemakker zegde: "*Bij Don Bosco bestaat de heiligheid uit vrolijk-zijn*".

Wat hij ondernam, deed hij met temperament, vaak vurig; hij was zoals hijzelf Don Bosco typeerde: "*Don Bosco, we zijn trots op u, omdat ge een echte Paulusfiguur zijt geweest*".

Gerard, je medebroeders danken je om je aanwezig-zijn. Vaak heb je me gezegd, wanneer het einde naderde, dat je gelukkig was als salesiaan en priester. We mochten het ervaren, in de eerste plaats door je trouwe aanwezigheid in de dagelijkse eucharistieviering, je trouw dagelijks rozenhoedje. We herinneren ons je zondagshomiliën voor de gemeente. Maar dankbaar herinneren we ons ook je attentvol broederlijk aanwezigzijn: je telefoontjes in de voormiddag met de uitnodiging voor een korte onderbreking, je vreugde wanneer je thuis kwam, en vooral wanneer je een lekkernij kon aanbieden aan je medebroeders; zoveel blijken van genegenheid en dankbaarheid.

Je bent ons waardevol geweest. Je hebt ons vooral een grote liefde meegegeven voor de Congregatie.

Ook je dierbare familie zal je warmte en vriendschap moeten missen. Je bleef met hen verbonden; en zij waren sterk met u verbonden. Dankbaar was je om de ruim vier maanden lange aanwezigheid van je zus: tante Rie. Ze werd ook een beetje onze tante. De talrijke bezoeken uit Nederland deden je goed. Het bracht je wat terug naar waar alles begonnen was, en het deed je deugd, zichtbaar.

Dankbaar was je om de goede zorgen van je medebroeders en hun dagelijks nabij-zijn.

Gerard, nu geven we je uit handen. Maar je komt terecht in de armen van God en je zult verblijven naast Don Bosco en Onze Lieve Vrouw.

We weten dat je nu oneindig veel meer kan betekenen voor ons. Zie maar met mildheid neer op ons soms drukke gedoe, op onze problemen, op onze zorgen; glimlach misschien, maar vergeet niet dat we je voorbeeld volgen. Je was een priester naar het hart van Don Bosco, vol vuur en vlam, vol overtuiging en werkkraft wanneer het erom ging Gods liefde voelbaar en tastbaar te maken.

Je bent van ons heengegaan op de dag waarop de Kerk het feest vierde van O.L.Vrouw van de Rozenkrans. Het is wellicht een genade. Je had er ook een beetje om gevraagd.

We kunnen niet beter eindigen dan met de tekst van het mooie lied dat je zelf wilde zingen met een gebroken stem; het is meteen een samenvatting van je gehele leven:

"Wat zijt Gij goed, o Heer. . ."

Gerard, Gods eeuwige goedheid weze nu je deel.

A. Van Hecke, Provinciaal
Dilbeek, 12 oktober 1991

